

Poziv na ostavku pape Franje

IP5 onepeterfive.com/call-for-the-resignation-of-pope-francis

Napomena urednika: ovu izjavu su prvi objavili naši prijatelji na Rorate . Ovu izjavu u PDF-u pogledajte ovdje . Iako je član našeg uredništva bio uključen u ovu izjavu, OnePeterFive ne zauzima nikakav urednički stav o papi Franji osim naše temeljne uredničke izjave . Nastavit ćemo objavljivati različita mišljenja Trada o ovom pitanju.

2. svibnja 2024.

Sveti Atanazije Aleksandrijski

Od 2013. godine riječi i postupci pape Franje izazvali su neviđenu krizu u Katoličkoj crkvi, te nanijeli veliku štetu Crkvi i cijelom svijetu. Članovi crkvene hijerarhije imaju dužnost djelovati kako bi spriječili Franju da uzrokuje daljnju štetu.

Stoga pozivamo papu Franju da podnese ostavku na papinsku službu, te da se pokaje i učini pokoru za svoje postupke. Ako to ne učini, tražimo da kardinali i biskupi Katoličke crkve zatraže od pape Franje ostavku na službu pape.

Ako odbije podnijeti ostavku ili se odreći krivovjerja koja je zastupao, tražimo da proglase da je izgubio papinsku službu.

Ova kriza nastala je zbog dvije stvari:

1. Papa Franjo je počinio kaznena djela koja su teško štetila Crkvi i pojedinim vjernicima.

2. Pokazao je da odbacuje katoličku vjeru, te je radio na uništenju vjere drugih katolika.

1. Zločini pape Franje

1.1 Zločini osim hereze

1. Počinio je kaznena djela koja su teško oštetila pojedine vjernike i Crkvu.

Dolje navedene radnje su zločini jer krše ili kanonsko pravo, pravo vremenitih stanja, prirodno pravo, božansko pozitivno pravo ili neku kombinaciju zakona iz ovih različitih pravnih sustava. Odnosi ovih različitih pravnih sustava su složeni; na primjer, zaštita seksualnih zlostavljača neprijavlivanjem njihovih zločina ili stavljanjem na položaje na kojima se može očekivati da će nastaviti sa zlostavljanjem je zločin u nekim državama, ali ne i u drugim. Svi dolje navedeni zločini pape Franje krše jedan ili više sljedećih kanona Latinskog zakonika; kanoni 383 §1, 392 §1 i §2, 1311 § 2, 1326 § 1, 1378 § 1 i § 2, i 1399. Svi se ovi kanoni temelje na prirodnom pravu ili božanskom pozitivnom pravu, tako da nisu oni iz kojih papa se može razriješiti. Treba imati na umu da Crkva božanskim pravom ima moć donositi zakone za svoje članove i nametati im zakonske kazne, kako vremenite tako i duhovne vrste, a to zakonodavstvo nije ništa manje stvarno i nema manju snagu od zakona građanskih država.

1.1.A. Zaštita seksualnih prijestupnika, te zaštita vjerskih poglavara koji sami štite seksualne prijestupnike.

Biskupi i redovnički poglavari koji štite kriminalne seksualne zlostavljače i sami su kriminalci, pa je zaštita i promicanje takvih osoba od strane pape Franje sama po sebi zaštita kriminalaca. To ima posebno štetan učinak, jer kriminalcima ovog tipa govori da je zaštita seksualnih zlostavljača ne samo 'sigurna' kod njega, već će vjerojatno dovesti do napredovanja. Promicanje ovih kriminalaca od strane pape Franje bilo je tako opsežno i tijekom tako dugog vremenskog okvira, i prije i nakon njegovog izbora za papinu, da se to može smatrati samo trajnim stavom i uobičajenom politikom. Imenovao je velik broj tih osoba u kardinalski kolegij, dajući im tako značajan utjecaj na izbor sljedećeg pape, te ih postavio na vrhove crkvene moći u Rimskoj kuriji i Američkoj katoličkoj crkvi.

Način na koji papa Franjo štiti te zločince otežava njegov prijestup. Više puta je drsko lagao o svojim postupcima i blatio žrtve ovih zločina.

Uz dolje navedene konkretne slučajeve treba dodati da je papa Franjo ukinuo umjereno učinkovite postupke za postupanje u slučajevima seksualnog zlostavljanja maloljetnika koje je uveo papa Benedikt XVI., te ih zamijenio neučinkovitim propisima, osobljem i organizacijama koji je zaustavio proces učinkovitog suočavanja sa seksualnim zlostavljanjem u Crkvi. Ovu sabotazu pravde Franjo je popratio čestim javnim istupima o iznimnoj važnosti stati na kraj seksualnom zlostavljanju.

Papa Franjo imao je dosije zaštite seksualnih zlostavljača prije nego što je postao papa, dok je bio nadbiskup Buenos Airesa (1998.-2013.) i predsjednik Argentinske biskupske konferencije (2005.-2011.). Ovdje je zabilježen najgori primjer te zaštite, jer ilustrira

njegov karakter i *modus operandi* .

fra Julio Grassi

Fra Julio Grassi osnovao je i vodio domove Sretna djeca za djecu ulice u Argentini. U tim je ustanovama seksualno zlostavljao dječake. Godine 2009. argentinski sud ga je osudio za zlostavljanje jedne od njih. Uz velike troškove, nadbiskup Bergoglio naručio je izvješće od 2600 stranica osmišljeno za oslobađanje fra. Grassi klevećući svoje žrtve. Izvješće je imalo za cilj uvjeriti suce argentinskog Vrhovnog suda u Grassijevu nevinost, a sud ga je osudio kao pokušaj miješanja u pravdu. Kad su ga osporili u vezi s izvješćem, nadbiskup Bergoglio je lagao izjavljujući da nije upleten u njega. Grassi je uspio izbjeći zatvor do 2013., dijelom zahvaljujući Bergogliovoj intervenciji. Grassi je posvjedočio da ima osobnu podršku Bergoglia. ^[1]

Nakon izbora za papinu 2013., papa Franjo je štitio i/ili promicao mnoge seksualne zlostavljače i biskupe koji su prikrivali seksualno zlostavljanje. Neki izvrsni primjeri su sljedeći:

kardinal Godfried Danneels

Kardinal Danneels branio je udžbenik katekizma 'Roeach', koji se pod njegovom vlašću koristio u Belgiji i koji je promicao pedofiliju, te je odbio njegovu izmjenu ili uklanjanje. Djelovao je kako bi zaštitio biskupa pedofila Rogera Vangheluwea nakon što se saznalo da je Vangheluwe seksualno zlostavljao vlastitog nećaka, počevši od njegove pete godine. Kada je nećak, tada odrasla osoba, zamolio Danneelsa da nešto poduzme protiv Vangheluwea, Danneels je odbio, rekao nećaku da šuti o zlostavljanju i rekao mu da treba priznati vlastitu krivnju. Ove radnje bile su poznate javnosti 2010. godine. Kardinal Danneels stajao je uz papu Franju na balkonu Svetog Petra kada se papa prvi put pojavio u javnosti nakon izbora. Papa Franjo imenovao ga je kao jedno od svojih osobnih imenovanja na prvoj i drugoj sinodi o obitelji. Prilikom njegove smrti 2019., papa Franjo ga je pohvalio kao 'revnog pastira' koji je 'predano služio Crkvi'. ^[2]

kardinal Jozef de Kesel

Godine 2014. kardinal de Kesel, tadašnji biskup Bruges, imenovao je oca Toma Flameza za pastora nakon što je bio osuđen za seksualno zlostavljanje. Nije smijenio fr. Antoona Stragiera iz službe do 2015., iako su Stragierovi zločini bili poznati biskupiji 2004. Papa Franjo izabrao je biskupa de Kesela za nadbiskupa Mechelena-Bruxellesa u studenom 2015. i imenovao ga kardinalom u studenom 2016. ^[3]

kardinal Reinhard Marx

Kardinal Marx priznao je da je zataškavao mnoge slučajeve seksualnog zlostavljanja dok je bio biskup Trier a te je 2021. ponudio ostavku papi Franji, navodeći kao razlog to zataškavanje. Papa Franjo odbio je njegovu ostavku, a Marx ostaje nadbiskup metropolit Münchena i Freisinga. ^[4]

kardinal Cormac Murphy-O'Connor

Godine 2008. jedna je žena engleskoj crkvenoj vlasti rekla da ju je O'Connor seksualno zlostavljao kad je imala između 13 i 14 godina. Žena je prije toga prijavila da ju je seksualno zlostavljao drugi engleski svećenik, otac Michael Hill, koji je naknadno osuđen za ovaj zločin na britanskom sudu. Hill je ranije bio uklonjen iz službe nakon optužbi za seksualno zlostavljanje maloljetnika, ali Murphy-O'Connor, tadašnji biskup Arundela i Brighton, vratio je Hilla u službu tako što ga je imenovao kapelanom u zračnoj luci Gatwick. Hill je u ovoj objavi nastavio zlostavljati maloljetnike. Papa Franjo je 2013. naložio kardinalu Gerhardu Ludwigu Mülleru da odustane od istrage protiv Murphy-O'Connor zbog seksualnog zlostavljanja. ^[5]

kardinal Oscar Rodriguez Maradiaga

Kardinal Rodriguez Maradiaga nije reagirao na brojne optužbe za seksualno zlostavljanje sjemeništara od strane Josea Juana Pinede Fasquella, pomoćnog biskupa Tegucigalpe, koji je podnio ostavku nakon što su optužbe objavljene. Maradiaga je odbio istražiti pritužbe koje je podnijelo 48 od 180 sjemeništara o homoseksualnom lošem ponašanju u sjemeništu u Hondurasu, te je umjesto toga napao podnositelje pritužbe. Papa Franjo imenovao je Maradiagu kao člana i koordinatora vijeća devetorice kardinala koje je osnovao 2013. da ga savjetuju u upravljanju univerzalnom crkvom. Papa Franjo je 15. listopada 2020. obnovio imenovanje Rodrigueza Maradiage za koordinatora Vijeća kardinala savjetnika. ^[6]

Bivši kardinal Theodore McCarrick

Bivši kardinal McCarrick imao je desetljećima dugu karijeru dotjerivanja i pritiska na sjemeništare da stupe u homoseksualne odnose s njim. Papa Franjo osobno je obaviješten o ovakvom ponašanju 2013., te mu je rečeno da mu je papa Benedikt postavio ograničenja. McCarrick je često putovao u Argentinu kako bi posjetio sjemeništare dok je papa Franjo bio nadbiskup Buenos Airesa. Papa Franjo oslobodio je McCarricka ograničenja na njegove aktivnosti koje je nametnuo papa Benedikt XVI. zbog izvješća o njegovim zločinima, te ga je koristio za mnoge važne zadatke, uključujući putovanja kao predstavnika Svete Stolice u Izrael, Armeniju, Kinu, Iran i Kuba. Pratio je papu Franju na njegovim putovanjima u Izrael i Kubu. Smijenjen je iz službe tek 2018., nakon što su mediji naširoko izvještavali o njegovom pljačkanju sjemeništara. ^[7]

Papa Franjo imenovao je krug ljudi povezanih s bivšim kardinalom McCarrickom na važna mjesta. Među njima su kardinali Robert McElroy, Joseph Tobin, Wilton Gregory i Kevin Farrell, opisani u nastavku.

kardinal Blaise Cupich

Papa Franjo imenovao je Cupicha nadbiskupom Chicaga 2014., imenovavši ga kardinalom i članom Kongregacije za biskupe 2016. McCarrick je lobirao za njegovo imenovanje u Chicagu. ^[8]

kardinal Joseph Tobin

Papa Franjo imenovao je Tobina, nadbiskupa Indianapolisa, kardinalom i nadbiskupom Newarka 2016. McCarrick je bio njegov prethodnik na mjestu nadbiskupa Newarka od 1986. do 2000., počinivši mnoge zločine dok je bio na toj dužnosti. Nadbiskupija Newark isplatila je 2005. sjemeništarcu kojeg je zlostavljao McCarrick. Tobin je odbio odgovoriti na pritužbu o zlostavljanju od strane McCarricka koju mu je 2018. poslao Michael Reading, bivši sjemeništarac. ^[9]

kardinal Wilton Gregory

Kardinal Gregory je radio s McCarrickom na izradi Povelje iz Dallasa iz 2002. godine, koja je predviđala postupke za američke katoličke biskupe da odgovore na optužbe za seksualno zlostavljanje od strane svećenika. Procedure povelje bile su neučinkovite, očito izostavljajući bilo kakvu odredbu za postupanje s optužbama protiv biskupa. Kad je bio biskup Bellevillea u Illinoisu, Gregory je bio optužen za nepoštivanje suda jer je odbio objaviti zapise svećenika optuženog za seksualne zločine. Dok je bio nadbiskup Atlante, Georgia, uspješno se suprotstavio zakonu koji bi produljio rok zastare za tužbe koje zahtijevaju naknadu štete za seksualno zlostavljanje. Papa Franjo ga je 2019. proglasio nadbiskupom Washingtona, a 2020. kardinalom ^[10].

kardinal Robert McElroy

McElroy je imenovan biskupom San Diega 2015. Bio je blizak suradnik bivšeg kardinala McCarricka. Godine 2014. Rachel Mastrogiacomu izvijestila je da je fra. Jacob Bertrand, svećenik biskupije San Diega, podvrgao ju je sotonističkom ritualnom zlostavljanju. Druge su žene objavile slične izvještaje. Bertrand je biskupijskim vlastima priznao svoju krivnju. Kao odgovor na te izvještaje, Bertrand je jednostavno premješten u drugu župu. Tek kad je Mastrogiacom otišao na policiju, McElroy ga je smijenio s dužnosti. Biskupija San Diega lažno je tvrdila da nema dosjea o Bertrandovim aktivnostima i dodala da čak i da imaju dosjee, ne bi ih dali. Bertranda je 2018. godine američki sud osudio za kazneno djelo seksualnog zlostavljanja. Ranije je apostolskom upravitelju biskupije San Diego priznao da je silovao Mastrogiacomu dok je slavio misu i sudjelovao u perverzним ritualima. Godine 2016. stručnjak za seksualno zlostavljanje svećenika Richard Sipe obavijestio je McElroya da je McCarrick serijski zlostavljač. Šutio je i ništa nije poduzeo. Papa Franjo proglasio je McElroya, sufraganskog biskupa Los Angelesa, kardinalom 2022. godine ^[11].

Kardinal Donald Wuerl

Kardinal Wuerl dopustio je fr. George Zir je nastavio službu nakon što je saznao da je počinio brojne zločine seksualnog zlostavljanja. Wuerl je dao ostavku na mjesto nadbiskupa Washingtona nakon što su njegovi postupci u ovom i drugim slučajevima seksualnog zlostavljanja kritizirani u izvješću velike porote u Pennsylvaniji. Kada je Wuerl dao ostavku, papa Franjo ga je pohvalio zbog njegove plemenitosti, zadržao ga kao apostolskog administratora nadbiskupijom Washington i zadržao ga kao člana Kongregacije za biskupe. ^[12]

Biskup Juan Barros Madrid

Barros je zataškao teške spolne zločine vlč. Fernando Karadima, kojeg je crkveni sud 2011. osudio za seksualno zlostavljanje. Papa Franjo imenovao je Barrosa biskupom Osorna 2015. unatoč tome što se sam Barros protivio imenovanju, unatoč protivljenju čileanskih biskupa i unatoč oštrim prosvjedima vjernika. Papa Franjo osudio je Barrosove kritičare kao klevetnike. Biskup Barros podnio je ostavku 2018. usred sve veće krize slučajeva seksualnog zlostavljanja u Čileu. ^[13]

kardinal Francisco Javier Errazuriz Ossa

Kardinal Errazuriz također je zaštitio fra. Fernando Karadima i pokušao ušutkati svoje žrtve. Godine 2013. i 2014., zajedno s Ricardom Ezzatijem Andrellom, svojim nasljednikom na mjestu nadbiskupa Santiaga, pokušao je spriječiti Juana Carlosa Cruza, jednu od Karadiminih žrtava, da bude imenovan u Papinsko povjerenstvo za zaštitu maloljetnika. Papa Franjo imenovao je Errazuriza u svoje Vijeće kardinala nakon što su Karadimini zločini izašli na vidjelo. Ostaje kardinal. ^[14]

kardinal Ricardo Ezzati Andrello

Ezzati je štitio i Karadimu i fra. Óscar Muñoz, koji je osuđen za opetovano seksualno zlostavljanje i silovanje djece. Pokušao je spriječiti imenovanje Juana Carlosa Cruza, jedne od Karadiminih žrtava, u Papinsko povjerenstvo za zaštitu maloljetnika. Podnio je ostavku na mjesto nadbiskupa Santiaga 2016. i ponovno 2018., ali ju je papa Franjo odbio prihvatiti; Franjo je prihvatio Ezzatijevu ostavku tek 2019., dan nakon što je Vrhovni sud Čilea odbio Ezzatijev zahtjev da se odbaci građanski postupak protiv njega zbog zaštite Muñoz. Ostaje kardinal. ^[15]

biskup Gustavo Óscar Zanchetta

Papa Franjo imenovao je Zanchetta biskupom Orana u Argentini 2013. Zanchetta je bio uključen u loše ponašanje homoseksualnog karaktera dok je bio biskup, uključujući seksualno uznemiravanje sjemeništara. Fotografski dokazi o tome predani su Svetoj Stolici 2015. Zanchetta je dao ostavku na svoju biskupiju 2017., nakon čega ga je papa Franjo imenovao asesorom Uprave baštine Apostolske Stolice, Vatikanske banke. Ovo mjesto nije postojalo prije Zanchettinog imenovanja. Zanchetta je u Argentini osuđen na četiri i pol godine zatvora zbog seksualnog napada na sjemeništare 2022. godine. Nije bilo kanonskog suđenja niti presude za te zločine, koje su kažnjavali samo svjetovni sudovi. ^[16]

Kardinal Luis Ladaria Ferrer SJ

Kongregacija za nauk vjere primila je prijave protiv oca Giannija Trotte 2009. godine, a tri godine kasnije proglasila ga je krivim za seksualno zlostavljanje maloljetnika. Nadbiskup Ladaria pisao je iz CDF-a biskupu Foggie 2012., upućujući ga da ne otkriva razloge zašto je Trotta laiciziran. Trotta se nastavio predstavljati kao svećenik te je trenirao nogometnu momčad dječaka do 11 godina u pokrajini Foggia, te je maltretirao nekoliko njezinih članova. Trotta je 2015. godine osuđen na osam godina zatvora. Ladaria Ferrer je također pisao kardinalu Philippeu Barbarinu u ime CDF-a upućujući ga da izbjegava svaki javni skandal u discipliniranju fra. Bernard Preynat, koji je 2016. u Francuskoj optužen za

seksualno zlostavljanje i kasnije osuđen. Godine 2018. francuske vlasti pokušale su optužiti Ladaria Ferrera za pokušaj prikrivanja Preynatovih zločina, ali ga je Sveta Stolica odbila izručiti. Papa Franjo postavio je Ladaria Ferrera na čelo Kongregacije za nauk vjere 2017. godine, a 2018. imenovao ga je kardinalom ^[17].

Fr. Mauro Inzoli

Godine 2012. vlč. Inzoli je Kongregacija za nauk vjere osudila na redukciju u laičko stanje zbog seksualnog zlostavljanja maloljetnika, ali je papa Franjo intervenirao i ublažio kaznu na molitvu, pokoru i udaljenje iz javne službe. Inzoli je 2016. osuđen na pet godina zatvora za osam kaznenih djela seksualnog zlostavljanja djece u dobi od 12 do 16 godina između 2004. i 2008. Tek tada ga je papa Franjo sveo na laičko stanje. ^[18]

kardinal Oscar Cantoni

Cantoni je bio biskup Creme kada su protiv Fr. Mauro Inzoli, svećenik svoje biskupije, od 2010. nadalje. Godine 2011. Kongregacija doktrine vjere pokrenula je postupak protiv Inzoli. Cantoni je poručio vjernicima Cremone da ne popuštaju pred osudama Inzoli. Godine 2013. Cantoni je zamolio kardinala Coccopalmeria da intervenira kod pape Franje za pomilovanje u ime svog bivšeg svećenika fra. Inzoli. Intervencija je uspjela. Cantoni je bio odgovoran za zataškavanje seksualnog zlostavljanja maloljetnih dječaka u vatikanskom sjemeništu Svetog Pija X. Papa Franjo proglasio je Cantonija kardinalom 2022. ^[19].

kardinal Francesco Coccopalmerio

Papa Franjo imenovao je Coccopalmeria u odbor Kongregacije doktrine vjere koji razmatra žalbe svećenika koji su proglašeni krivima za seksualno zlostavljanje maloljetnika. Godine 2012. Coccopalmerio je glasovao protiv smanjenja Fr. Mauro Inzoli laičkoj državi zbog seksualnog zlostavljanja. Papa Franjo imenovao je Coccopalmeria za predstavnika Vatikana na 6. Kongresu vođa svjetskih i tradicionalnih religija 2018., te ga promaknuo iz kardinala đakona u kardinala svećenika 2022. ^[20].

Nadbiskup Mario Enrico Delpini

Kao generalni vikar milanske nadbiskupije Delpini je premjestio vlč. Maura Gallija u novu župu nakon što su ga obavijestili da je Galli seksualno zlostavljao mladića. Delpini je to priznao u sudskom iskazu 2014. godine. Sveta Stolica je s tim bila upoznata. Papa Franjo imenovao ga je milanskim nadbiskupom 2017. ^[21]

kardinal Víctor Manuel Fernández

Kao nadbiskup La Plate, Fernández je javno branio fra. Eduardo Lorenzo, nakon što je u medijima osvanula prijava za seksualno zlostavljanje maloljetnice prvobitno iz 2008. godine. Fernández je lažno ustvrdio da je građanska i kanonska istraga ove pritužbe utvrdila da se prekršaj nije dogodio. Objavio je Lorenzovo pismo u kojem je podnositelj optužio za 'klevete, uvrede i klevete' na nadbiskupijskom web-mjestu te je otputovao u Lorenzovu župu kako bi s njim koncelebrirao misu u kojoj je Lorenzo obnovio svoju

predanost svećeništvu. Lorenzo je počinio samoubojstvo dan nakon što je protiv njega podignuta optužnica za pet točaka optužnice za seksualno zlostavljanje maloljetnika. Papa Franjo imenovao je Fernández za kardinalom i voditeljem Dikasterija za nauk vjere 2023. [22]

kardinal Jean-Pierre Ricard

Ricard je 2022. godine priznao da je napastovao 14-godišnju djevojčicu. Dopušteno mu je zadržati status kardinala i kardinala izbornika, a nije bilo kanonskog suđenja ni kazne. [23]

kardinal Kevin Farrell

Godine 1978. Farrell je zaređen za svećenika u Kristovim legionarima, svećeničkom društvu koje je utemeljio kriminalni seksualni predator Marcial Maciel i koje je koristio za promicanje svojih zločina. Farrell je bio kapelan na Katoličkom sveučilištu Monterrey u Meksiku, gradu koji je bio središte Macielovih aktivnosti, a kasnije je bio generalni upravitelj legionara s odgovornostima za sjemeništa i škole u Italiji, Španjolskoj i Irskoj. Tada je bio inkardiniran u nadbiskupiji Washington, DC, i radio je kao generalni vikar za tadašnjeg kardinala McCarricka, s kojim je dijelio rezidenciju. Farrell tvrdi da je bio potpuno neupućen u zločine Maciela i McCarricka. Ove tvrdnje nisu vjerodostojne. Nakon što je postao papa, Franjo je biskupa Kevina Farrella 2016. godine imenovao kardinalom i postavio ga na čelo Uprave baštine Apostolske Stolice koja kontrolira vatikanske financije. Godine 2019. Farrell je imenovan kardinalom komornikom, a u listopadu 2020. Farrell je imenovan voditeljem Povjerenstva za rezervirana pitanja, vatikanskog povjerenstva koje određuje koje njegove gospodarske aktivnosti ostaju povjerljive. Godine 2023. Franjo je imenovao Farrella predsjednikom Kasacijskog suda, koji je vrhovni sud države Vatikanskog grada. [24]

Fr. Nicola Corradi

Fr. Corradi pripada Marijinoj tvrtki, talijanskoj vjerskoj zajednici koja vodi škole za gluha djecu. U prosincu 2013. grupa studenata s talijanskog instituta Provolò u Veroni pisala je papi Franji da ih je fra Franjo seksualno zlostavljao. Corradi na tom Institutu, te da Corradi još uvijek radi s gluhonijemom djecom u Argentini. Poslali su i videoporuku u tom smislu papi Franji 9. svibnja 2014. Vatikan ih je u veljači 2016. obavijestio da je papa Franjo uputio stvar Talijanskoj biskupskoj konferenciji i da se ništa drugo neće poduzeti. Fr. Corradi je tako mogao slobodno nastaviti zlostavljati djecu u Institutu Provolò za gluha i nagluha djecu u Argentini. Godine 2016. vlč. Corradi je uhićen zajedno s ostalim počiniteljima, a institut je zatvoren. Godine 2019. argentinski ga je sud osudio na 42 godine zatvora zbog seksualnog zlostavljanja djece u argentinskom institutu između 2004. i 2016. Detalji zlostavljanja su užasni. [25]

Fr. Marko Rupnik

Višestruke optužbe za seksualni i fizički napad na redovnice unazad tri desetljeća podignute su protiv fra. Marko Rupnik SJ, poznati umjetnik. Rupnikova zločinačka djela očitovala su iznimno gnusno svetogrđe i okrutnost. Isusovci su proveli internu istragu optužbi protiv Rupnika te su u svibnju 2019. godine utvrdili da su optužbe protiv njega

vjerodostojne. Zaključci istrage tada su prosljeđeni Kongregaciji za nauk vjere. Zbog toga je Rupnik 2020. ekskomuniciran jer je abolicirao ženu s kojom je imao nedopuštene spolne odnose. Kaznu za ovaj zločin može ukinuti samo Apostolska Stolica. Rupnikova ekskomunikacija ukinuta je nakon mjesec dana, a on je gotovo odmah pozvan da propovijeda na korizmenim duhovnim vježbama u Vatikanu. Nakon ekskomunikacije pojavio se u videima koje je objavio vatikanski Dikasterij za laike, obitelj i život. Papa Franjo prvo je odbio ukinuti zastaru kanonskih optužbi protiv Rupnika, iako je to uobičajeno učiniti uz ozbiljne i dobro potkrijepljene optužbe. Brojne Rupnikove žrtve pisale su izravno papi Franji s pojedinostima o zlostavljanju koje su pretrpjele od njega, ali nisu dobile odgovor. Papa Franjo primio je Rupnika u privatnu audijenciju u siječnju 2022. U kolovožu 2023. Rupnik, kojeg su protjerali isusovci, primljen je za dijecezanskog svećenika u Sloveniji. U rujnu 2023. Franjo je imao privatni sastanak s Marijom Campatelli, bivšom članicom Rupnikove Zajednice Loyola u kojoj je izvršio velik dio svog zlostavljanja, sadašnjom ravnateljicom Rupnikovog centra Aletti u Rimu i Rupnikovom braniteljicom koja je optužila svoje žrtve da ga kleveću. Nekoliko dana nakon ovog sastanka, Vikarijat Rimske biskupije izdao je izvještaj Centru Aletti koji je Rupnika bacio u lice pred svim dokazima i doveo u sumnju legitimnost njegove ekskomunikacije. Papa Franjo ukinuo je zastaru optužbi protiv Rupnika u listopadu 2023., kada su Rupnikovi zločini dobili veliki publicitet, ali protiv njega nije pokrenut daljnji postupak. Rupnikova karijera od 2020. može se objasniti jedino osobnom potporom pape Franje. ^[26]

1.1.B. Umiješanost u čin idolopokloničkog štovanja, oskrnuće crkve sv. Petra i svetogrdno oskrnjivanje mise.

Papa Franjo nazočio je 4. listopada 2019. činu idolopokloničkog štovanja poganske božice Pachamame, te je sudjelovao u tom činu idolopokloničkog štovanja blagoslovom drvene slike Pachamame. Dana 7. listopada Pachamamin idol postavljen je ispred glavnog oltara u crkvi sv. Petra, a zatim je u procesiji nošen u dvoranu Sinode. Papa Franjo izmolio je molitve u obredu koji je uključivao ovu sliku, a zatim se pridružio ovoj procesiji. Kada su drvene slike ovog poganskog božanstva uklonjene iz crkve Santa Maria in Traspontina i bačene u Tiber od strane katolika ogorčenih ovom profanacijom crkve, papa Franjo se 25. listopada ispričao za njihovo uklanjanje, a druga drvena slika Pachamame bila je vratio u crkvu. 27. listopada, na završnoj misi za sinodu, prihvatio je zdjelu koja se koristila u idolopokloničkom štovanju Pachamame i stavio je na oltar.

1.1.C. Smjenjivanje katoličkih biskupa bez moralne i pravne osnove.

Biskupi dobivaju moć jurisdikcije svojim posvećenjem, a tu vlast dobivaju izravno od Krista (usp. Dj 20,28; Ef 4,11-12; *Lumen gentium* 21-27 i *Nota praevia*: Tridentski sabor, XXIII. zasjedanje, pogl. 4. i kanoni 6 i 7). To nije delegiranje papinske ovlasti, a biskupi nisu papini namjesnici. Biskupova jurisdikcija nad njegovom biskupijom ne može se stoga ukloniti samo voljom pape. ^[27] Mora postojati razlog u prirodnom ili božanskom zakonu koji opravdava uklanjanje jurisdikcije koja je primljena od Boga. Uklanjanje biskupa sa stolice bez kanonskog postupka ili pravne osnove je zločin protiv Božjeg zakona. Papa

Franjo smijenio je sa svojih stolica Josepha Stricklanda, biskupa Tylera u Texasu i biskupa Daniela Fernández de Torresa, biskupa Areciba u Portoriku. To je učinjeno bez opravdanog razloga, bez pravnog postupka i bez objašnjenja.

1.1.D. Potiskivanje tradicionalne latinske liturgije.

U svom motu propriu *Summorum Pontificum*, papa Benedikt XVI. izjavio je da misal iz 1962. koji sadrži tradicionalnu latinsku euharistijsku liturgiju nikada nije ukinut, te da ga treba poštovati zbog svoje časne i drevne uporabe. U svom popratnom pismu uz motu proprio, Benedikt XVI. ustvrdio je da 'ono što je bilo sveto prethodnim naraštajima, ostaje sveto i veliko i za nas, te se ne može odjednom potpuno zabraniti ili čak ocijeniti štetnim'. Ove izjave izražavaju učenje svete tradicije. Motu proprio *Traditionis custodes* pape Franje i njegove naknadne intervencije u liturgijska pitanja pokušavaju trajno uništiti ovu svetu liturgiju i vjerničke zajednice koje su joj pridružene. Ovo je očito potpuna izdaja papine uloge u očuvanju i zaštiti tradicije i duhovnog naslijeđa Rimokatoličke crkve i čini se kao pokušaj da se naruše najsvetije tradicije Crkve.

1.1.E. Uputa da se preljubnici oproste i da im se da Euharistija u okolnostima kada svjesno i dragovoljno ustraju u preljubu.

Papa Franjo je u apostolskoj pobudnici *Amoris laetitia* naložio da se u nekim okolnostima preljubnicima da odrješenje iako namjeravaju ustrajati u preljubu, te da im se da Euharistija dok otvoreno žive u preljubničkom konkubinatu kojeg ne namjeravaju odustati (vidi dolje, 2.A.). U raznim je prilikama papa Franjo javno izjavio da se odrješenje mora davati "uvijek". Poslušnost ispovjednika ovoj uputi je svetogrđe, jer je sakrament nevažeći ako se odrješenje daje kada pokornik ne izrazi namjeru pokajanja i ne odluči se odreći grijeha.

1.1.F. Uvođenje "neliturgijskih" svećeničkih blagoslova za preljubničke i homoseksualne veze.

U deklaraciji *Fiducia supplicans*, Dikasterij za nauk vjere, uz potpis pape Franje bez žalbe, donio je odredbe prema kojima katolički svećenici blagoslivljaju 'parove' kada je temelj odnosa između pojedinih članova 'para' preljub, blud, odnosno homoseksualni odnosi. To znači da se čini da je vrhovni papa Rimokatoličke crkve počinio najvišu moralnu izdaju prkoseći i prirodnom moralnom zakonu i božanskom zakonu u svom zakonodavstvu i učenju.

1.1.G. Suradnja s kineskom komunističkom vladom.

Godine 2019. papa Franjo poslao je biskupa Marcela Sancheza Soronda, tadašnjeg kancelara Papinske akademije znanosti i Papinske akademije društvenih znanosti, da predstavlja Vatikan na konferenciji o doniranju i presađivanju organa održanoj u Kunmingu u Kini. Poznato je da kineska vlada pogubljuje političke zatvorenike kako bi im uzela organe za transplantaciju. Stoga je nazočnost biskupa Soronda na ovoj konferenciji bila posebno skandalозна i groteskna. Na konferenciji je biskup Sorondo rekao: 'Franjo ima ljubavi i povjerenja u Kinu; a Kina vjeruje papi Franji... U ovoj dinamici, sljedeći korak

je postizanje [sporazuma o uspostavi] diplomatskih odnosa.' Ovu izjavu biskupa Soronda, koju je dao kao službeni predstavnik Svete Stolice, Vatikan nikada nije ispravio niti opovrgao i ostaje politika Vatikana. ^[28]

Godine 2018. papa Franjo sklopio je sporazum s Kinom koji dopušta kineskoj vladi da bira katoličke biskupe u toj zemlji, te je naredio određenom broju vjernih katoličkih biskupa da svoje biskupije prepuste biskupima koje je imenovala država. Ovaj sporazum je obnovljen 2020. i ponovno 2022. ^[29] Kina je totalitarna i službeno ateistička država kojom vlada Kineska komunistička partija, najubojitija organizacija u ljudskoj povijesti. Kineska vlada postupa s kineskim narodom s monstruoznom okrutnošću i zahtijeva da sva vjerska uvjerenja i običaji budu podređeni vladinoj politici. Katolički biskupi imenovani kao rezultat sporazuma pape Franje s Kinom bit će pristaše i instrumenti politike Komunističke partije Kine. Nakon sklapanja sporazuma između Vatikana i Kine 2018. godine, progon katolika i drugih kršćana uvelike je porastao. Papa Franjo od sklapanja sporazuma nikada nije spomenuo progon kineskih kršćana, a dva puta je obnovio sporazum unatoč porastu progona koji je uslijedio i koji traje do danas. ^[30]

Zločini koje je počinio papa Franjo, kao što je njegova zaštita seksualnih zlostavljača, u nekim su slučajevima zločini prema standardima zakona suverenih država, kao i moralni i kanonski zločini. Počinivši ih, papa Franjo se učinio ranjivim na ucjene moćnih svjetovnih sila koje imaju resurse da istraže njegove zločine i prikupe dokaze o njima. U tom svjetlu, Franjina suradnja s kineskom vladom i njegov poziv Ukrajini da se preda Rusiji mogu biti povezani s ucjenom ove vrste. Čak i da se to nije dogodilo u ovim slučajevima, građanski zločini koje je Franjo počinio znače da se takav pritisak može učinkovito izvršiti na njega. Sama ta činjenica ga čini nepodobnim za papu.

2. Krivovjerja pape Franje

Papa Franjo je javno i uporno proturječio nizu središnjih učenja katoličke vjere. Ovdje će biti dani samo najjasniji slučajevi krivovjerja s njegove strane, zajedno s kratkim osvrtom na mjesta na kojima je te hereze iznio. Ove izjave opširno su analizirali vjerni katolički znanstvenici, čiji se rad može konzultirati za detaljniju raspravu. ^[31] Krivovjerje je ozbiljan zločin u kanonskom pravu i oduvijek je bio priznat kao takav; vidi npr. Kanoni 1364. i 1365. latinskog Zakonika kanonskog prava. Neki od dolje navedenih postupaka pape Franje također krše kanon 1368, 'Pravednom kaznom treba kazniti osobu koja na javnom događaju ili skupu, ili u objavljenom pisanju, ili na drugi način korištenjem sredstava društvenog priopćavanja, izriče bogohuljenje, ili teško šteti javnom moralu, ili vrijeđa ili pobuđuje mržnju ili prezir prema vjeri ili Crkvi', i kanon 1369, 'Osoba koja oskvrni svetinju, pokretnu ili nepokretnu, treba se kazniti pravednom kaznom. '

2.A. Djela koja krše božanske zapovijedi u teškim stvarima ipak mogu biti moralno dobra i prihvatljiva Bogu.

U apostolskoj pobudnici *Amoris laetitia* papa Franjo je dao sljedeće izjave:

301: Više se [sic] ne može jednostavno reći da svi oni u bilo kojoj "nepravilnoj" situaciji žive u stanju smrtnog grijeha i da su lišeni posvećujuće milosti. Ovdje je uključeno više od pukog neznanja pravila. Subjekt može dobro poznavati pravilo, ali ima velike poteškoće u razumijevanju "njegovih inherentnih vrijednosti, ili se nalazi u konkretnoj situaciji koja mu ili njoj ne dopušta da postupi drugačije i odluči drugačije bez daljnjeg grijeha."

303: Savjest može učiniti više nego prepoznati da određena situacija objektivno ne odgovara ukupnim zahtjevima Evanđelja. Također može prepoznati s iskrenošću i poštenjem što je trenutno najvelikodušniji odgovor koji se može dati Bogu, i uvidjeti s određenom moralnom sigurnošću da je to ono što sam Bog traži usred konkretne složenosti nečijih granica, dok još nije u potpunosti objektivni ideal.

2.B. Bog ne samo da dopušta, već pozitivno želi pluralizam i raznolikost religija, kako kršćanskih tako i nekršćanskih.

Dana 4. veljače 2019., papa Franjo i Ahmad Al-Tayyeb, veliki imam džamije Al-Azhar, javno su potpisali i izdali izjavu pod nazivom 'Dokument o ljudskom bratstvu', u kojoj su iznijeli sljedeće tvrdnje:

Sloboda je pravo svake osobe: svaki pojedinac uživa slobodu uvjerenja, mišljenja, izražavanja i djelovanja. Pluralizam i raznolikost religija, boje kože, spola, rase i jezika želi Bog u svojoj mudrosti, kroz koju je stvorio ljudska bića. Ta je božanska mudrost izvor iz kojeg proizlazi pravo na slobodu vjerovanja i slobodu različitosti.

Uključivanje pape Franje u idolopokloničku ceremoniju štovanja idola Pachamama i u drugim djelima opisanim u 1.1.B gore ukazuje na to da on ima ovo stajalište.

2.C. Preljubnički odnosi mogu biti moralno dobri.

U apostolskoj pobudnici *Amoris laetitia* papa Franjo tvrdi da u nekim okolnostima preljubnici ne griješe čineći preljub. Vidi *Amoris laetitia* 301 i 303, citirano gore.

2.D. Preljub, blud i homoseksualni odnosi mogu biti moralno dobri.

Deklaracija *Fiducia supplicans*, koju je izdao Dikasterij za nauk vjere uz odobrenje pape Franje, tvrdi da katolički svećenici mogu blagoslivljati parove kada je temelj odnosa među članovima para preljub, blud ili homoseksualni odnos.

2.E. Smrtna kazna je uvijek i svugdje moralno pogrešna.

U svom pismu od 20. ožujka 2015. predsjedniku Međunarodnog povjerenstva protiv smrtne kazne papa Franjo ustvrdio je da je smrtna kazna 'uvreda nepovredivosti života i dostojanstva ljudske osobe koja je u suprotnosti s Božjim planom za čovjeka. i za društvo i njegovu milosrdnu pravdu, i ne uspijeva se uskladiti ni s jednom pravednom svrhom kažnjavanja.' Papa Franjo revidirao je *Katekizam Katoličke Crkve* 2267 kako bi glasilo, 'smrtna kazna je nedopustiva jer je napad na nepovredivost i dostojanstvo osobe'. U

svojoj enciklici *Fratelli tutti* , 263-267, Franjo je ustvrdio da je smrtna kazna "nedopustiva", što znači reći da je suštinski pogrešna. To je jasno rekao u svom govoru 11. listopada 2017., koji je jedini izvor koji se navodi u revidiranom tekstu *Katekizma* :

Mora se jasno reći da je smrtna kazna nehumana mjera koja, bez obzira na način na koji se izvršava, ponižava ljudsko dostojanstvo. On je *sam po sebi* u suprotnosti s Evanđeljem, jer podrazumijeva namjerno potiskivanje ljudskog života koji nikada ne prestaje biti svet u očima svoga Stvoritelja i kojemu je, u konačnici, samo Bog pravi sudac i jamac... [Prva upotreba smrtne kazne u papinskim državama bila je ekstremni i nehumani lijek koji je ignorirao primat milosrđa nad pravdom... Briga za očuvanje vlasti i materijalnog bogatstva dovela je do precjenjivanja vrijednosti zakona i spriječila dublje razumijevanje Evanđelja... . Potrebno je, stoga, još jednom potvrditi da bez obzira koliko teško kazneno djelo počinjeno, smrtna kazna je nedopustiva jer je napad na nepovredivost i dostojanstvo osobe.

Isto se stajalište još jasnije ponavlja u posljednjem objavljenom papinskom dokumentu (*Dignitas infinita*), koji kaže da "smrtna kazna... narušava neotuđivo dostojanstvo svake osobe, bez obzira na okolnosti" (br. 34). Ovo gledište proturječi doktrini utvrđenoj u prethodnom svečanom učiteljstvu Katoličke Crkve.

2.F. Neke katoličke dogme mogu se odbaciti kao lažne.

U svom odgovoru na *dubia* koju su mu 10. srpnja 2023. dostavili kardinali Brandmüller, Burke, Sandoval, Sarah i Zen, papa Franjo je ustvrdio da

... i tekstovi Svetoga pisma i svjedočanstva Tradicije zahtijevaju tumačenje kako bi se razlikovala njihova trajna suština od kulturne uvjetovanosti. To je vidljivo, na primjer, u biblijskim tekstovima (kao što je Izlazak 21:20-21) i u nekim intervencijama učiteljstva koje su tolerirale ropstvo (Usp. Papa Nikola V., Bulla *Dum diversas* , 1452.). Ovo nije beznačajno pitanje s obzirom na njegovu intimnu povezanost s vječnom istinom o neotuđivom dostojanstvu ljudske osobe. Ovi tekstovi trebaju tumačenje. Isto se odnosi na određena razmatranja u Novom zavjetu u vezi sa ženama (1. Korinćanima 11,3-10; 1. Timoteju 2,11-14) i druge tekstove Svetoga pisma i svjedočanstva Tradicije koja se danas ne mogu materijalno ponoviti.

'Svjedočanstva Tradicije' uključuju sve katoličke dogme, budući da je učenje ovih dogmi od strane Crkve središnji dio Tradicije. Papa Franjo ne daje kriterije za razlikovanje 'vječne supstance' katoličkih dogmi od njihove 'kulturne uvjetovanosti'. Budući da je svaki dio svake katoličke dogme na neki način kulturno uvjetovan, njegovo stajalište ne postavlja ograničenja oko toga koje se dogme mogu odbaciti. Odbacio je niz pojedinačnih katoličkih dogmi, kao što je opisano gore u točkama A do E. Ovo je dobar dokaz za njegovo držanje općeg stava da katolici ne moraju prihvatiti značenje izraženo katoličkim dogmama.

2.G. Odlomci Svetoga pisma mogu se odbaciti kao lažni.

To stoji u prethodno citiranom odgovoru pape Franje na *dubia* koju su mu dostavili kardinali Brandmüller, Burke, Sandoval, Sarah i Zen. Papa Franjo ne kaže da se određeno tumačenje biblijskih odlomaka može odbaciti, ili da biblijske odlomke ne treba uvijek shvatiti u doslovnom, a ne u metaforičkom ili mističnom smislu. U slučaju 1. Korinćanima 11:3-10 i 1. Timoteju 2:11-14, on kaže da katolici mogu odbaciti stvarnu poruku nekih odlomaka Svetog pisma. Budući da on ne daje jasne kriterije za utvrđivanje koji se biblijski odlomci mogu odbaciti kao lažni, a koje ipak treba prihvatiti, on zapravo ne postavlja nikakva ograničenja na to koji se odlomci iz Pisma mogu odbaciti.

U posljednjem dokumentu koji je objavila Papinska akademija za život, *La gioia della vita* (Radost života) stoji: “danas bi nam trebalo biti nemoguće tretirati Sveto pismo kao bezvremenske prijedloge i norme, tvrdeći da iz njega izvlačimo nepromjenjive istine.” (str. 22-23)

Pojedinačna krivovjerja opisana gore u točkama A do E jasno proturječe učenju brojnih tekstova Svetoga pisma. Ovo ukazuje na to da papa Franjo ima opći stav da katolici mogu jednostavno odbaciti nedvojbeno učenje biblijskih tekstova kao lažno. Papa Franjo također jasno daje do znanja da drži ovo stajalište u svom odgovoru na *dubia* citiranu u 2.F gore, u kojem identificira specifične biblijske tekstove i tvrdi da se njihovo značenje ne može prihvatiti.

Valja dodati da su kanonisti smatrali da pape koji počinu teške zločine osim krivovjerja time izazivaju sumnju na krivovjerje, jer se kod pape vjera u katoličku vjeru teško može pomiriti sa životom u ozbiljnom i nepokajanom grijehu. Papa Franjo je kriv za gore opisane teške zločine, ali i za lakša nedjela koja nisu strogo kaznena, ali koja daju dobar razlog za sumnju u njegovu predanost vjeri i Crkvi. To uključuje vulgarnost i opscenost u njegovim javnim izjavama, mržnjom ispunjeno omalovažavanje onih koji mu se protive i bizarnu naklonost prema Judi Iskariotskom koju je izrazio u propovijedima i činom držanja Judine slike u svojoj osobnoj radnoj sobi.

Ovi veći i manji zločini daju razloga vjerovati da su njegove krivovjerne tvrdnje doista tvrdoglavo i namjerno odbacivanje katoličke vjere.

3. Pozadina i učinci zločina pape Franje

Da bismo razumjeli zločine pape Franje i razlučili kako na njih odgovoriti, potrebno je shvatiti da je papa Franjo proizvod jedne šire krize u Crkvi.

Ova kriza prvi put je poprimila oblik u modernističkoj krizi kasnog 19. i ranog 20. stoljeća, modernistički mislioci kao što su Alfred Loisy i George Tyrrell nijekali su ne samo glavne doktrine katoličke vjere, nego i samo postojanje božanski objavljenih istina. Ovo poricanje privuklo je značajnu podršku među svećenicima. Papa sveti Pio X. osudio je modernizam kao sintezu svih hereza i poduzeo mjere protiv njega. Vidljivi element modernističkog pokreta bio je jedno vrijeme potisnut, ali je modificirana verzija njegovih ideja ponovno izronila 1930-ih. Bit ovog neomodernizma bila je tvrdnja da ni Sveto pismo ni katolička dogma nisu same po sebi božanski objavljene istine. Umjesto toga, bile su to ljudske

interpretacije božanske objave. Kao takvi, bili su podložni kulturnim i osobnim ograničenjima svojih ljudskih autora. Kao posljedica toga, bili su otvoreni za reviziju u svjetlu kasnijih saznanja koja su otkrila i nadišla ta ograničenja. Iako ova revizija uključuje odbacivanje prijašnjih značenja katoličkih dogmi, prema modernističkom stajalištu ne radi se o pravom odbacivanju katoličkog nauka, već o postizanju dubljeg razumijevanja Božje objave. Nužne revizije sadržaja Svetoga pisma i katoličke dogme mogu izraditi teolozi, a zatim ih učiteljsko učenje može učiniti službenima i obvezujućima.

Neomodernisti ne daju nikakve načelne kriterije za razlikovanje istinske božanske objave od njezine povijesno uvjetovane pratnje. Zapravo nije moguće dati takve kriterije, budući da su Sveto pismo i crkvene formulacije katoličke dogme nužno uvijek u cijelosti izražene u nekom povijesnom ili kulturnom obliku. Kao rezultat toga, neomodernistička teza omogućuje negiranje svakog katoličkog učenja i predstavljanje gotovo svake ideologije kao katoličke. Takve temeljne doktrine kao što su Trojstvo, Utjelovljenje, istočni grijeh, Kristova otkupiteljska žrtva, uskrsnuće i nužnost kršćanske vjere za spasenje, u skladu s tim odbacili su mnogi neomodernisti koji se predstavljaju kao katolički teolozi.

Neomodernisti su koristili protestantsku biblijsku kritiku da podupru svoje stajalište. Ova protestantska škola proučavanja Biblije započela je s deistom Hermannom Reimarusom (1694.-1768.). Reimarus je odbacio mogućnost bilo kakvog nadnaravnog uplitanja u povijest i nastojao je objasniti povijesno podrijetlo i sadržaj Svetoga pisma posve prirodnim pojmovima. Ovaj pristup Svetom pismu nastavili su David Strauss (1808–1874), Ferdinand Christian Baur (1792–1860), Julius Wellhausen (1844–1918), Rudolf Bultmann (1884–1976). Odbacivanje čudesnog i nadnaravnog od strane ovih mislilaca, općenito u kombinaciji s antisemitizmom kao motivom za odbacivanje tradicionalnih kršćanskih vjerovanja, ^[32] bilo je filozofsko i religijsko stajalište koje su oni osobno prihvatili prije svojih povijesnih istraživanja. Ta su stajališta, a ne dobri povijesni dokazi i obrazloženja, odredila njihove skeptične i nevjerovatne povijesne zaključke. Ti su skeptični zaključci, koji su poricali postojanje čuda, postojanje od Boga objavljene istine, Kristovo božanstvo i božansko podrijetlo Crkve, oni ipak iznijeli kao rezultat objektivne i činjenične povijesne znanosti. Katolički modernisti i neomodernisti predstavili su zaključke ove škole kao utvrđenu povijesnu činjenicu i tvrdili da biblijska znanost zahtijeva da se katolička teologija reinterpreтира na modernističkim linijama.

Neomodernističke teze o prirodi katoličke teologije otvoreno su iznošene od 1930-ih nadalje. Do 1940-ih neomodernizam je postigao široko prihvaćanje unutar klera, a otvoreno su ga izjavili teolozi poput Henrija Bouillarda SJ. Odlučno protivljenje neomodernizmu smatralo se znakom neznanja, zaostalosti i intelektualne prosječnosti u najutjecajnijim klerikalnim krugovima. Uvjerljive kritike neomodernizma iznijeli su ortodoksni teolozi kao što su Reginald Garrigou-Lagrange OP i Marie-Michel Labourdette OP, ^[33] ali te su kritike naišle na osobne napade na kritičare, a ne na obrazložene argumente. Tvrdilo se da su kritičari neomodernizma bili klevetnici koji su koristili lažne optužbe za krivovjerje kako bi pokušali uništiti katoličke teologe na legitimnim teološkim pozicijama. Ipak, neomodernizam je 1950. osudio papa Pio XII u enciklici *Humani generis* :

15. ... smatraju da se otajstva vjere nikada ne izražavaju doista primjerenim pojmovima, nego samo približnim i uvijek promjenjivim pojmovima, u kojima je istina donekle izražena, ali je nužno iskrivljena. Stoga oni ne smatraju apsurdnim, već posve nužnim, da teologija zamijeni nove pojmove umjesto starih u skladu s različitim filozofijama koje tijekom vremena koristi kao svoje instrumente, tako da bi trebala dati ljudski izraz božanske istine na različite načine koji su čak i donekle suprotni, ali ipak ekvivalentni, kako se kaže. Oni dodaju da se povijest dogmi sastoji u izvješćivanju o različitim oblicima u koje je otkrivena istina bila zaodjevena, oblicima koji su se smjenjivali u skladu s različitim učenjima i mišljenjima koja su se javljala tijekom stoljeća.

16. Očito je iz onoga što smo već rekli, da takvi pokušaji ne samo da vode do onoga što nazivaju dogmatskim relativizmom, nego da ga zapravo sadrže.

Nakon ove osude uslijedile su skromne disciplinske mjere koje su bile dovoljne da ogorče neomoderniste, ali ne i da ometaju širenje njihovih ideja.

Gubitak vjere među svećenstvom neizbježno dovodi do širenja moralne korupcije (usp. Rimljanima 1,26-27). Širenje neomodernizma, koji je svojim razornim učincima bio posebno snažan tijekom i nakon Drugog svjetskog rata, potaknuo je stoga porast nemoralnog i kriminalnog seksualnog ponašanja među svećenstvom i redovnicima. Svećenici uključeni u ovu korupciju koristili su svoj svećenički status kako bi osigurali seksualni pristup ranjivim katolicima. Taj je fenomen djelomično obradio *Religiosorum Institutio*, 'Uputa o brižljivom odabiru i obuci kandidata za stanja savršenstva i svete redove', koju je izdala Sveta kongregacija za redovnike 2. veljače 1961. Imperativne mjere za očuvanje i reformu koje predloženi ovim napatkom, međutim nisu provedeni ili su ubrzo napušteni.

U složenom događaju Drugog vatikanskog sabora neomodernisti su ostvarili značajan utjecaj. Uvjeravali su prelate da se neka katolička učenja koja su teška ili nepopularna mogu modificirati ili odbaciti bez promjene vjere. Biskupi koji su osobno bili katolički vjernici često su prihvaćali ta uvjeravanja ne shvaćajući da se temelje na heretičkim premisama. Teolozi Karl Rahner, Hans Küng i Edward Schillebeeckx primjeri su otvorenih i utjecajnih neomodernista na Koncilu. Nisu svi teolozi koji su pripadali progresivnom taboru na Koncilu bili neomodernisti, ali su stavovi neomodernističkih teologa predstavljeni kao prenosioci nauka Koncila. Dogmatska konstitucija *Dei Verbum* lažno je predstavljena kao učenje neomodernizma, te kao odbacivanje i zamjena učenja Prvog vatikanskog sabora o naravi katoličke vjere i nepromjenjivosti katoličkog nauka. Bilo bi pogrešno objasniti ovaj razvoj događaja samo kao rezultat zavjere. Prethodno postojeće neomodernističko ideološko uvjerenje prvo je došlo među svećenstvom i redovnicima, a zatim su se sklapali savezi i udruženja na temelju tog prethodnog ideološkog dogovora.

Nakon Drugoga vatikanskog koncila neomodernisti su svoje stajalište uspjeli predstaviti kao nauk Koncila i u velikoj mjeri ga nametnuti Crkvi. Opsežan i povoljan publicitet neomodernističkih teologa i prelata na Koncilu pomogao je da to bude moguće. Na katoličkim sveučilištima i sjemeništima pravoslavni profesori bili su očišćeni ili potisnuti u

stranu, a u katoličkim školama i visokoškolskim ustanovama univerzalno se zahtijevala povoljna prezentacija neomodernizma. Liturgijske zlouporabe, potiskivanje vjerskih navika i odjeće, potiskivanje tradicionalnih pobožnosti i uništavanje tradicionalne crkvene arhitekture naširoko su korišteni kako bi vjernici povjerovali da su tradicionalna katolička vjerovanja zastarjela i da ih treba odbaciti. Sustavni napad na cjelokupno katoličko učenje o vjeri i moralu pokrenut je unutar Crkve od strane biskupa, svećenika i redovnika. Zbog neke vrste đavolske dezorijentiranosti, napad je imao veliki uspjeh. Heterodoksija je postala obvezna u mnogim teološkim institutima. Naravno, nakon što im je rečeno da je vjera koju su prethodno prihvatili pogrešna, veliki dio svećenika i redovnika odrekao se zavjeta i napustio redovnički život, a veliki dio laika prestao je prakticirati vjeru. Tako je počelo opadanje vjerske prakse koje se nastavilo do danas, s rezultatom da se Crkva u mnogim zemljama suočava s izumiranjem.

Učinjen je niz sudskih intervencija kako bi se suprotstavili tim napadima. Papa Pavao VI. osvrnuo se na razne pogreške u enciklikama *Mysterium fidei*, *Sacerdotalis caelibatus* i *Humanae vitae* te u *Vjerovanju naroda Božjega*. Isto je učinio i papa Ivan Pavao II u enciklikama *Evangelium vitae*, *Redemptoris missio*, *Ecclesia de eucharistia*, *Veritatis splendor* i *Fides et ratio*, u deklaraciji *Dominus Iesus* i u pobudnici *Reconciliatio et paenitentia*. Postojanje, sadržaj i brojnost tih zahvata svjedoči o težini krize vjere u Crkvi. Neomodernistička pozicija koja je bila izvor ove krize, te teolozi koji su je razvili i unaprijedili, međutim, nisu jasno identificirani i osuđeni. Nije bilo težih posljedica za klerike i teologe koji su držali i proglašavali te zablude.

Neomodernistički uspjeh djelomično je postignut stvaranjem saveznika. Neomodernisti koji su pokrenuli ovaj napad na vjeru suočili su se s teškoćom. Oni su bili dominantni samo u određenim vjerskim redovima i u zapadnoj Europi. Većina svećenstva u vrijeme Drugog vatikanskog sabora bila je obrazovana u ortodoksnoj katoličkoj teologiji i filozofiji, a mnogi od njih bili su skloni držati se onoga što su poučavali. Neomodernisti su stoga trebali saveznike da nametnu svoju ideologiju Crkvi. Pronašli su ih u mrežama homoseksualaca i kriminalnih pederasta koje su se već razvile u Crkvi kao posljedica krize vjere u kleru. Članovi tih mreža prirodno su blagonaklono gledali na neomodernističko propitivanje božanske objave. Ponudili su moćno oruđe, spremno pri ruci, za nametanje neomodernističke ideologije Crkvi. Prihvaćajući neomodernizam i radeći na njegovu propagiranju, osigurali su utjecaj i napredovanje u hijerarhiji. Njihove su seksualne aktivnosti prikrivali i štitili njihovi svećenički saveznici, bez obzira na kršenje građanskog ili kanonskog prava. Primjer ovog fenomena je biskup John J. Wright, kojeg je papa Pavao VI. 1969. godine imenovao kardinalom i prefektom za Kongregaciju klera. Nisu svi ti kriminalci prihvatili neomodernizam; neki od njih zastupali su konzervativna liturgijska i teološka stajališta. Međutim, konzervativni svećenici uključeni u nedopuštene seksualne aktivnosti zaštitili bi neomodernističke svećenike uključene u te aktivnosti.

Katolička sjemeništa bila su ključni sektor za one koji su željeli preobraziti Crkvu. Kontrola izbora i obuke sjemeništara davala je kontrolu nad onim što će vjernici biti poučavani. Utjecaj na sljedeću generaciju svećenika bio je osobito važan kao rezultat velikog egzodusa iz svećeništva nakon Drugog vatikanskog koncila, koji je ostavio rupu koja se

mogla popuniti. Kontrola sjemeništa i njihovog profesorskog osoblja u sjemeništima bila je stoga prioritet neomodernista. Svećenicima prvenstveno motiviranim neomodernističkim uvjerenjima pridružili su se osoblju sjemeništa članovi pederastičkih mreža, čiji su broj, motivacija i politička vještina i veze bili potrebni za uspjeh neomodernističkog projekta preobrazbe. Kao posljedica toga, u velikom dijelu sjemeništa muškarci koji su se bavili homoseksualnim i kriminalnim pederastičnim aktivnostima bili su odabrani za sjemeništare, a muškarci koji su se protivili ovoj aktivnosti bili su isključeni ili nisu primljeni. Mreže kriminalnih seksualnih grabežljivaca dobile su imunitet od uplitanja u cijeloj Crkvi i preuzele su stvarnu kontrolu nad velikim dijelovima Crkve. Financijska korupcija bila je i jest čest pratilac njihovog djelovanja. Niz biskupija, vjerskih redova i vjerskih ustanova zapravo su postale zločinačke organizacije koje se predstavljaju kao vjerske udruge. Kada su te aktivnosti razotkrile civilne vlasti, mjesne su crkve često propadale kao rezultat. Irska, ne tako davno nepokolebljiva katolička zemlja, ogromnom je većinom odbacila katoličku vjeru i Katoličku crkvu kao rezultat gađenja prema kriminalnim seksualnim aktivnostima irskog svećenstva.

Neke pojedinačne prijestupnike uklonili su iz službe njihovi crkveni poglavari nakon što su ih civilne vlasti osudile, ili kad je masa dokaza protiv njih postala prevelika da bi se poricali, ali crkvene vlasti nisu pokušale iskorijeniti te mreže, i oni zadržati veliku moć u Crkvi. Oni i dalje djeluju nekažnjeno i zastrašuju druge klerike da ušutkaju, osim ako civilne vlasti ne interveniraju. Karijera bivšeg kardinala Theodorea McCarricka primjer je ovog fenomena. McCarrick je u Rimu i među američkim episkopatom bio poznat kao seksualni predator barem od 1990-ih. Ipak, postao je nadbiskup Washington DC-a i kardinal 2001., a 2002. bio je glavni sastavljač Dallaške povelje američkih katoličkih biskupa o postupcima za rješavanje slučajeva seksualnog zlostavljanja od strane svećenika. Smijenjen je s dužnosti tek 2018., kada je široka medijska pokrivenost njegovih zločina onemogućila daljnju zaštitu.

Papa Franjo proizvod je tih zbivanja u Crkvi. Zastupa i propagira neomodernističku koncepciju objave, vjere i teologije. Tijekom svoje karijere štitio je i promicao kako seksualne zlostavljače, tako i biskupe koji štite kriminalne seksualne zlostavljače.

Papa Franjo koristi se uhodanom tehnikom imenovanja osobno kompromitiranih podređenih, kako bi bio siguran u njihovu apsolutnu poslušnost i lojalnost. Njegova zaštita kriminalaca ima, međutim, širi cilj. Pokazuje članovima kriminalnih mreža u kleru da će ih zaštititi ako su mu odani. Franjo je slijedio tu politiku i prije i nakon izbora za papu, a postoje naznake da mu je to pomoglo da postane papa. Bivši kardinal Theodore McCarrick hvalio se 2013. da je imao ulogu u izboru pape Franje, kojeg je poznao prije konklave. Ključni pristaše Bergoglia na konklavi koja ga je izabrala bili su kardinali Cormac Murphy-O'Connor, Godfried Danneels, Oscar Maradiaga i Karl Lehmann, koji su svi bili aktivni u zaštiti kriminalnih seksualnih zlostavljača. ^[34] Ova politika objašnjava zašto je Franjo riskirao i otišao do krajnosti u zaštiti Rupnika, iako Rupnik nije jedan od njegovih pristaša. Idući tako dugo za Rupnika, Franjo pokazuje važnim kriminalnim zlostavljačima u kleru da će ih apsolutno podržati ako su na njegovoj strani.

Papa Franjo također vidi ideološku vrijednost u osiguravanju kontrole ovih kriminalnih elemenata nad Crkvom. Ti su elementi, životom kojim žive, privrženi odbacivanju katoličke vjere i morala. Franjo zna da se ideološki trendovi mijenjaju. Revnost za neomodernizam pretpostavljala je blisko poznavanje tradicionalne katoličke teologije i bogoslužja. Ovo blisko poznavanje stvarnosti koja se gnuša bila je ono što je potaknulo strastvenu mržnju neomodernista prema katolicizmu. Sam uspjeh neomodernista u devastiranju katolicizma potkopao je snagu njihove stvari, koja je sada vidljivo zamijenjena interesom i čežnjom za blagom katoličanstva koje je zakopano tijekom posljednjih šest desetljeća. Taj je interes posebno izražen među mlađom generacijom katolika, kojoj su strasti i gađenja prema neomodernizmu gotovo neshvatljive. Prevlast kriminalnih elemenata u hijerarhiji Rimokatoličke crkve daje najbolje dostupno jamstvo za sprječavanje ponovnog oživljavanja tradicionalne katoličke vjere i bogoslužja. Zajamčiti ovaj uspon jedan je od glavnih ciljeva Franjinih inicijativa u *Amoris laetitia* i *Fiducia supplicans*. Ovi dokumenti ne samo da utvrđuju nemoralne i antikatoličke prakse u Crkvi; omogućuju biskupima i redovničkim poglavarima da eliminiraju sjemeništare i postulante koji su odani katoličkoj vjeri, inzistirajući na sudjelovanju u tim praksama kao uvjetu ređenja ili primanja u redovnički život.

Franjin temeljni cilj za njegov pontifikat je osigurati prevlast koju je neomodernizam postigao nad Crkvom nakon sredine 20. stoljeća i pretvoriti tu prevlast u trajnu pobjedu koja će dovesti do iskorijenjivanja katoličke vjere, morala i bogoslužja jednom zauvijek. Sve. Sredstva za postizanje ovog cilja su pametno osmišljena i pažljivo tražena. Dizajnirani su za rad u više od jednog slučaja; na primjer, ako katolički vjernici u određenoj regiji odbiju prihvatiti pravilo i nauk seksualno predatorske crkvene klike, samo će njihovo odbijanje dovesti do pobjede nad katoličanstvom kao rezultat napuštanja Crkve od strane vjernika u tom regija. Međutim, ako prihvate upute ove klike, napustit će svoju vjeru.

Franjo ima prednost što razumije svoje protivnike, koji obično ne razumiju njega i njegovu strategiju. Njegovo glavno oslanjanje je na njihov strah. On zna da se oni boje njegove moći i okrutnosti, te moći i okrutnosti njegovih pristaša. On zna da oni postoje u Crkvi gdje se na papu gleda kao na apsolutnog monarha koji je izvan svake kritike, gdje se svako otvoreno osuđivanje pape smatra neprihvatljivim i gdje se otvoreni kritičari pape smatraju samoosudačima. On shvaća da oni često pribjegavaju mentalnim strategijama suočavanja koje su tipične za one u nepodnošljivim situacijama; strategije u kojima se opasnosti poriču pred dokazima ili se jednostavno ne priznaju svjesnoj svijesti, gaje nerealne nade, a neumoljivi neprijatelji se vide kao fundamentalno razumni i benigni. Igrajući na tim strahovima i iskorištavajući te strategije suočavanja, napredovao je prema svom cilju uz malo ozbiljnog protivljenja.

4. Akcije koje treba poduzeti kao odgovor na zločine pape Franje

Papa Franjo očito nije sposoban za papinsku službu. Njegov temeljni prekršaj protiv službe je nevjera. Budući da više ne prihvaća katoličku vjeru koju je njegova zadaća kao pape održavati, ima moralnu obvezu podnijeti ostavku na mjesto pape.

Ova nevjera nije jedini razlog zašto bi papa Franjo trebao podnijeti ostavku. Ispravno obnašanje papinske službe zahtijeva visok stupanj naravne i nadnaravne kreposti. Papa Franjo pokazao je da mu te vrline nedostaju. Bez vjere u katoličku vjeru, nedostaju mu znanje i milosti potrebne da se pokaje za svoje prošle grijehе, da ispravi zla koja je učinio i da ispuni dužnosti svoje službe. U nedostatku vjere, nedostaju mu i sve nadnaravne kreposti. Pokazalo se da mu nedostaju prirodne vrline razboritosti i pravednosti. Čak i kad bi se pokajao za svoje prošle grijehе, što se pobožno želi, ostao bi neprikladan za papinstvo zbog svojih nedostataka u karakteru. Jedini dobar način djelovanja koji mu je na raspolaganju jest odreći se svojih krivovjerja, izraziti kajanje zbog štete koju je učinio, dati ostavku na papinstvo i posvetiti ostatak svog života molitvi i pokori.

Jasno je da je vrlo mala vjerojatnost da će to učiniti. Crkva stoga mora odlučiti kako postupiti pred njegovim zločinima.

Jedna dužnost koju Crkva mora ispuniti je progovoriti o zločinima i herezama pape Franje, osuditi ih, upozoriti vjernike na njih i pozvati papu Franju da ih se odrekne. Ova dužnost pripada svim članovima Crkve koji imaju neka prava i ovlasti javno poučavati i podržavati vjeru. To pada na katoličke teologe i pastore koji imaju lijek za duše, ali najviše pada na biskupe Crkve. 'Svaki od [biskupa Katoličke Crkve], kao član biskupskog kolegija i zakoniti nasljednik apostola, dužan je po Kristovoj ustanovi i zapovijedi brinuti se za cijelu Crkvu, a ta briga, iako se ne ostvaruje djelom jurisdikcije uvelike pridonosi prednosti sveopće Crkve. Jer dužnost je svih biskupa promicati i čuvati jedinstvo vjere i stegu zajedničku cijeloj Crkvi' (*Lumen gentium* 23). One osobe koje imaju odgovornost govoriti na ovaj način same snose krivnju za Franjine zločine, ako šute. 'Qui tacit consentire videtur, si loqui debuisset ac potuisset'; 'Tko šuti, razumije se da pristaje, kad je trebao govoriti i mogao'.

Obveze biskupa nisu ograničene samo na javno osuđivanje zločina pape Franje. Budući da su ovi zločini već bili predmetom javnih prosvjeda, prosvjeda i osuda vjernika, a papa Franjo je u njima samo ustrajao, postoje dobri razlozi za sumnju da će ga daljnji prosvjedi utjecati ili navesti na pokajanje. Njegova upornost u krivovjerju je otišla dovoljno daleko da bi bilo razumno smatrati ga javnim heretikom. To stvara tešku situaciju za Crkvu. Katolička crkva uvijek je smatrala da pape mogu biti heretici, te da papa koji počinji javni zločin krivovjerja time gubi papinsku službu. Ovo se uvjerenje temelji na učenjima Svetoga pisma, koje tvrdi da se heretik odvaja od Crkve čineći grijeh krivovjerja. Jasno je da papa koji odluči napustiti Crkvu prigrlivši herezu ne može ostati papa.

Teolozi i kanonisti nisu se složili oko pojedinosti o tome kako heretički papa pada s dužnosti. Glavne škole mišljenja o ovom pitanju su stav sv. Roberta Belarmina, koji obično prihvaćaju kanonisti, te stav Kajetana i Ivana od sv. Tome, koji prevladava među teolozima. Sveti Robert Bellarmine smatra da očito heretički papa *ipso facto* gubi papinsku službu; Kajetan i Ivan od svetog Tome smatraju da je potrebna neka akcija Crkve prije nego što heretički papa padne s papinstva zbog svoje hereze. Ova razlika u mišljenjima relevantna je za sadašnju situaciju i čini je još težom. Otvoreno krivovjerje i kriminal pape Franje znači da je njegovo obnašanje papinske dužnosti sada upitno, ali se ne može sa sigurnošću tvrditi da on više nije papa.

Pogreška je i grijeh što vjerni biskupi i kardinali ne čine ništa, u nadi da će papa Franjo uskoro umrijeti i zamijeniti ga netko bolji. Papa Franjo iz dana u dan nanosi neprekidnu štetu dušama i Crkvi. Vjernici imaju pravo očekivati da ih njihovi vjernički pastiri zaštite od njegovih napada. Ovi pastiri imaju dužnost pred Bogom zaštititi ih, a neuspjeh u ovoj dužnosti donijet će im vječnu kaznu.

Kao prvi korak, biskupi i kardinali Crkve trebali bi učiniti sve kako bi papa Franjo podnio ostavku. On ima dužnost podnijeti ostavku u sadašnjim okolnostima, a njegova bi ostavka bila najbolje rješenje za katastrofu njegova pontifikata. To je istina unatoč činjenici da je papina ostavka izvanredan događaj koji se ne bi smio dogoditi, budući da je papinstvo sveta služba koja bi trebala biti ispražnjena samo smrću vladajućeg pontifeksa. Slučaj Benedikta XVI. ilustrira zlo papine ostavke. Ali vladavina korumpiranog pape koji je odbacio vjeru i nije sposoban odgovorno obnašati papinsku dužnost također je izvanredan događaj koji se ne bi smio dogoditi. Budući da se to dogodilo, ostavka dotičnog pape najmanje je zlo koje je moguće.

Ako papa Franjo odbije podnijeti ostavku, dužnost biskupa i kardinala je da proglase da je on izgubio papinsku službu zbog hereze. Ako do takve deklaracije ne može doći jer je premalo biskupa i kardinala voljnih progovoriti o Franjinom krivovjerju, vjernički biskupi i kardinali trebali bi se okupiti kako bi javno upozorili vjernike na njegove zločine i krivovjerja, izjavili da je njegov mandat pape. dužnost je u nedoumici zbog njegove hereze, i opomenuti vjernike da ne vjeruju njegovim izjavama ili da se pokoravaju njegovim naredbama osim ako je jasno na neovisnim temeljima da te izjave i naredbe treba poštivati.

Naravno, čak ni ostavka, ili proglašenje gubitka službe pape Franje neće riješiti probleme u Crkvi. Kada on ode, ostat će klerikalna korupcija koja ga je proizvela i koju je on poticao. Ali obraćanje Franjinim zločinima i krivovjerjima ključni je prvi korak u suočavanju s ovom korupcijom.

Potpisao

Rev. Linus F. Clovis , PhD, MSc, JCL, STB

Yves Daoudal

, glavni urednik *Reconquêtea*,
potpredsjednik Charlier centra

Dániel Füle

teolog, Mađarska

Maria Guarini

Urednica, *Chiesa e post concilio*

Michael Kakooza , PhD

Strategic Management, Istočna Afrika

Thaddeus J. Kozinski , dr. sc.,
profesor filozofije, Memoria College

Peter A. Kwasniewski , PhD

John RT Lamont , DPhil

John Rist , dr. sc.,
profesor klasike i ranokršćanske filozofije i teologije (u mirovini)

Dr. Cesar Felix Sánchez Martínez,
profesor filozofije
Universidad Nacional de San Agustín, Peru

Wolfram Schrems , mag. teol., mag. fil.

Peter Stephan , dr. phil. habil.
Profesor teorije arhitekture i povijesti umjetnosti
Sveučilišta primijenjenih znanosti, Potsdam

Anna Silvas , doktorica znanosti,
specijalistica za grčke oce
UNE, Australija (u mirovini)

John-Henry Westen , magistar znanosti,
osnivač i urednik, *LifeSiteNews*

Michael Wiitala , dr.sc.
izvanredni predavač filozofije
Cleveland State University

Elizabeth F. Yore , esq.
Osnivač, *Yore Children*

John Zmirak , PhD
viši urednik, *The Stream*

[1] https://www.bishop-accountability.org/Argentina/Detailed_Grassi_Summary.htm ,
<https://www.youtube.com/watch?v=fPfAhznwbV0> ,
<https://www.lifesitenews.com/news/francis-ignorirano-zataškano-zlostavljanje-u-argentini-prije-postajanja-papa-njemački-d>

[2] https://www.bishop-accountability.org/news2010/05_06/2010_06_29_Dreher_DanneelsApproved.htm ,
<https://www.bbc.com/news/world-europe-11123004> , Priopćenje žrtava u skladu s
člankom 15.

Rimski statut kojim se zahtijeva istraga i kazneni progon visokih vatikanskih dužnosnika
za silovanje i druge oblike seksualnog nasilja kao zločina protiv čovječnosti i mučenja kao

zločina protiv čovječnosti, ICC spis br. OTP-CR-159/11, 13. rujna 2011., dostupan na <http://s3.documentcloud.org/documents/243877/victims-communication.pdf> [u daljnjem tekstu "Komunikacija žrtava"]; Informacije koje dopunjuju ICC komunikaciju, ICC datoteka br. OTP-CR-159/11, 11. travnja 2012., dostupno na [http://ccrjustice.org/files/Supplemental%20SNAP%20Submission%20to%20ICC%20OTP%20\(11%20April%202012\).pdf](http://ccrjustice.org/files/Supplemental%20SNAP%20Submission%20to%20ICC%20OTP%20(11%20April%202012).pdf)

[3] <https://www.ncregister.com/news/cardinal-elect-de-kesel-brings-problematic-record-on-handling-clergy-abuse-allegations>

[4] <https://www.bishop-accountability.org/bishops/enabling/index.html#Marx>

[5] https://www.bishop-accountability.org/news2010/05_06/2010_06_15_Cathnews_RemorsefulCardinal.htm , <https://www.corrispondenzaromana.it/international-news/murphy-oconnor-case-the-real-story/> , <https://www.lifesitenews.com/blogs/source-pope-blocked-investigation-of-abuse-allegations-against-cardinal-who/>

[6] https://www.bishop-accountability.org/news2018/03_04/2018_03_04_Pentin_FormerSeminaryans.htm

[7] <https://www.bishop-accountability.org/accused/mccarrick-theodore-edgar-1958/> ,

[8] <https://chiesa.espresso.repubblica.it/articolo/1350881bdc4.html?eng=y>

[9] <https://www.bishop-accountability.org/2021/05/newark-cardinal-joseph-tobin-you-call-this-transparency/> , <https://www.bishop-accountability.org/2021/11/bivši-svećenik-podnosi-novu-tužbu-za-seksualno-zlostavljanje-protiv-theodora-mccarricka/>

[10] https://www.bishop-accountability.org/news2004_01_06/2004_04_07_SurvivorsNetwork_SNAPPress.htm , https://www.bishop-accountability.org/news2004_01_06/2004_05_11_Feuerherd_ReviewBoard.htm , https://www.bishop-accountability.org/sposobnost.org/news2008/07_08/2008_08_23_Pawlacz_TestimonyGregory.htm ,, <https://www.ajc.com/news/lobbyist-for-archdiocese-tries-gut-childhood-sexual-abuse-bill/pbrZHTwju551cvK9JLCA9J/> , <https://wjla.com/news/local/sexual-abuse-survivors-archbishop-gregory-snap> , https://www.snapnetwork.org/ga-victims_blast_misleading_comments_by_atlanta_archbishop ; https://www.bishop-accountability.org/news2018/03_04/2018_03_22_Golden_WaivingLimitations.htm

[11] <http://www.awrsipe.com/Correspondence/McElroy-2016-07-28-rev.pdf> , <https://www.ncronline.org/news/san-diego-bishop-responds-survivor-advocate-pismo-alleged-abuse-mccarrick> , <https://www.bishop-accountability.org/2022/06/commentary-a-shock-to-abuse-victims/> , <https://crisismagazine.com/opinion/what-imenovanje-mcelroya-govori-o-predanosti-crkva-zrtvama-seksualnog-zlostavljanja>

[12] <https://www.pbs.org/newshour/nation/pope-accepts-cardinal-donald-wuerls-resignation-amid-sex-abuse-scandal> , <https://why.org/articles/report-detailing-widespread-child-sexual-abuse-by-pa-catholic-clergy-released-after-long-legal-battle/> , <https://www.bishop-accountability.org/2021/03/archdiocese-of-washington-daje-disgraced-cardinal-wuerl-millions-from-faithful-catholics/> , https://www.bishop-accountability.org/news2019/01_02/2019_01_15_Joan_Register_Why_Didn.htm

[13] https://www.bishop-accountability.org/news2015/03_04/2015_03_19_Martin_ChilesBishops.htm , https://www.bishop-accountability.org/news2015/03_04/2015_03_31_Ohlheiser_VaticanDefends.htm , https://www.bishop-accountability.org/news2011/07_08/2011_07_04_Vaticaninsider_TheKaradima.htm , https://www.bishop-accountability.org/news2018/01_02/2018_01_22_Jason_Times_Pope_Pope.htm , <https://www.ncronline.org/news/francis-again-plače-kleveta-obra-na-biskupa-optuženog-zlostavljanja-pokrivanje>

[14] https://www.bishop-accountability.org/news2018/11_12/2018_11_02_catholicNewSagency_karadimavictims.htm , <https://www.Baccountability.tps://www.bishop-accountability.org/Chile/> , <https://www.elmostrador.cl/noticias/pais/2015/09/09/los-correos-secretos-entre-ezzati-y-errazuriz-y-el-rol-clave-de-enrique-correa-en-las-operaciones-politicas-de-la-iglesia/> , <https://www.bishop-accountability.org/bishops/enabling/#Errazuriz>

[15] https://www.bishop-accountability.org/News2018/11_12/2018_11_02_CatholicNewSagency_Karadimavictims.htm , <https://www.Baccountability.tps://www.bishop-accountability.org/Chile/> , https://www.bishop-accountability.org/news2019/03_04/2019_03_16_Martin_ChileanBishops.htm , https://www.bishop-accountability.org/news2018/09_10/2018_09_01_Abramovich_ChileanClergy.htm , https://www.bishop-accountability.org/news2015/03_04/2015_03_19_Martin_ChilesBishops.htm , <https://www.elmostrador.cl/noticias/pais/2015/09/09/los-correos-secretos-entre-ezzati-y-errazuriz-y-el-rol-clave-de-enrique-correa-en-las-operaciones-politicas-de-la-iglesia/>

[16] <https://www.bishop-accountability.org/2022/03/bishop-gustavo-zanchetta-and-archbishop-bergoglio/> , <https://www.bishop-accountability.org/2022/03/argentine-bishop-zanchetta-sentenced-for-sex-abuse/> , <https://www.bishop-accountability.org/2022/08/the-zanchetta-affair-part-1-the-bishops-rise/> , <https://www.bishop-accountability.org/2022/03/pope-francis-zanchetta-problem/>

[17] <https://international.la-croix.com/news/religion/sex-abuse-victims-want-cardinal-luis-ladaria-stripped-of-his-immunity> 9713. https://www.bishop-accountability.org/news2017/07_08/2017_07_03_Philip_UK_Archbishop_cover-up.htm .,

<https://www.ncronline.org/news/french-priest-recounts-how-he-abused-boy-scouts-over-decades> , <https://www.thetablet.co.uk/news/7419/new-cdf-prefect-faces-accusations-over-handling-of-2012-abuse-case>

[18]

https://milano.repubblica.it/cronaca/2016/06/29/news/cremona_don_inzoli_condannato-143076468/ , <https://theweek.com/articles/670249/child-abuse-scandal-coming-pope-Franjo> , <https://www.timesofisrael.com/pope-defrocks-pedophile-priest-who-claimed-act-was-an-old-jewish-ritual/> , <https://www.lifesitenews.com/blogs/vatican-source-pope-dismissed-cdl-mueller-and-others-for-following-church-r/> , <https://www.usatoday.com/story/news/nation-now/2017/02/25/pope-tiho-smanjuje-sankcije-seksualnim-nasilnicima-trazi-milost/98399022/> .

[19] <https://www.lifesitenews.com/news/new-italian-cardinal-allegedly-played-key-role-in-letting-pedophile-priest-escape-penalties/> , https://www.bishop-accountability.org/news2021/01_02/2021_02_25_TheGuardianfromAgenceFrancePresse_PriestAccused.htm , <https://www.bishop-accountability.org/2021/07/a-teen-was-accused-of-abuse-inside-vatican-city-powerful-church-figure-helped-him-become-a-priest/> , <https://www.bishop-accountability.org/2021/02/news-analysis-will-the-vatican-investigate-a-cardinal-implicated-in-its-vlastito-zlostavljanje-sudenje/>

[20] https://www.bishop-accountability.org/news2018/07_08/2018_08_29_LifeSiteNews_BREAKING_dismissed.htm ,

[21] <https://www.bishop-accountability.org/bishops/enabling/index.html#Delpini>

[22] <https://www.bishop-accountability.org/2023/07/pope-chooses-archbishop-with-troubling-record-on-abuse-for-top-vatican-post-statement-by-bishopaccountability-org/> , <https://www.bishop-accountability.org/timeline-archbishop-victor-fernandez-handling-of-the-case-against-rev-eduardo-lorenzo/> ,

[23] <https://www.bishop-accountability.org/2023/09/ddf-ruling-permits-cardinal-ricard-who-sexually-abused-minor-to-vote-in-conclave-minister-in-diocese-prebivalište/> ,

[24] <https://www.irishtimes.com/news/social-affairs/religion-and-beliefs/farrell-brothers-the-two-most-senior-irish-clerics-in-the-vatican-1.3377175> , <https://apnews.com/article/7d37357cb56043c89375364f460158a6> , <https://www.catholicculture.org/commentary/cardinal-farrell-as-camerlengo-astonishingly-ill-timed-announcement/>

[25] <https://www.catholicnewsagency.com/news/42933/priests-convicted-of-abusing-children-at-argentina-school-for-the-deaf> , https://www.bishop-accountability.org/news2017/01_02/2017_01_25_Elizabeth_News_Six_Pope.htm , <https://www.washingtonpost.com/world/the-america/argentine-court-finds-two-priests-guilty-of-sexually-assaulting-deaf-children-first-convictions-in-long-alleged->

[abuse/2019/11/25/460af56a-0f8b-11ea-924c-b34d09bbc948_story.html](https://www.independent.co.uk/news/world/americas/pope-francis-child-sex-abuse-priest-pedophile-letter-vatican-argentina-a7498431.html) ,
<https://www.independent.co.uk/news/world/americas/pope-francis-child-sex-abuse-priest-pedophile-letter-vatican-argentina-a7498431.html>

[26] <https://www.ncregister.com/news/the-father-rupnik-case-a-timeline> ,
<https://www.catholicnewsagency.com/news/253736/what-have-the-jesuits-done-about-rupnik-a-timeline> , <https://www.pillarcatholic.com/p/the-complex-case-of-fr-marko-rupnik-untangled> , <https://www.bishop-accountability.org/2024/02/catholic-priest-said-threesomes-were-like-the-holy-trinity-and-made-me-watch-porn-says-former-nun/> ,
<https://www.pillarcatholic.com/p/descent-into-hell-an-alleged-rupnik-victim-speaks-out> ,
<https://www.bishop-accountability.org/2024/02/rupnik-victims-advocates-decry-failures-of-vatican-justice/> , <https://www.bishop-accountability.org/2023/09/the-diocese-of-romes-rupnik-problem/> , <https://www.pillarcatholic.com/p/rupnik-concelebration-raises-questions-on-restrictions> , <https://www.catholicnewsagency.com/news/255379/pope-francis-meets-close-collaborator-of-rupnik> , <https://www.ncregister.com/cna/father-rupnik-s-žrtve-kažu-izjava-biskupije-rimske-ismijava-svoju-bol>

[27] Usp. <https://rorate-caeli.blogspot.com/2023/12/on-papal-deposition-of-bishops-dr-john.html> , <https://rorate-caeli.blogspot.com/2024/03/in-obrana-umjerenog-položajana.html>

[28] <https://www.globaltimes.cn/content/1172791.shtml> , <https://stream.org/the-vaticans-alliance-with-china-more-evil-than-we-thought/> ; *Državni organi: zlouporaba transplantata u Kini* , David Matas i Torsten Trey ur. (Edicije Serafima, 2012.); <https://www.theguardian.com/world/2019/jun/17/china-is-harvesting-organs-from-detainees-uk-tribunal-concludes> .

[29] <https://www.reuters.com/world/china/vatican-confirms-renewal-contested-agreement-with-china-bishops-appointments-2022-10-22/> , <https://www.vaticannews.va/en/vatican-city/news/2022-10/holy-see-china-provisional-agreement-on-nomination-of-bishops.html>

[30] <https://www.lifesitenews.com/news/us-govt-report-vaticans-secret-deal-with-china-linked-to-intense-spike-in-catholic-persecution>

[31] <https://www.correctiofilialis.org/> , *Defending the Faith Against Present Heresies* (Arouca Press, 2021), John Lamont & Claudio Pierantoni ur.

[32] Anders Gerdmar, *Korijeni teološkog antisemitizma* (Brill, 2009.).

[33] Labourdette, Marie-Michel OP; Nicolas, Marie-Joseph OP; Bruckberger, Raymond-Léopold OP *Dialogue théologique: pièces du débat entre 'La Revue Thomiste' d'une part et les RRPP de Lubac, Daniélou, Bouillard, Fessard, von Balthasar, SJ, d'autre part* (Saint-Maximin: Les Arcades , 1947). *Tomistički odgovor na Nouvelle Théologie*, Jon Kirwan ur., Matthew K. Miner tr. (Catholic University of America Press, 2023.). Garrigou-Lagrange, Réginald OP, *'La nouvelle théologie où va-t-elle?'*, *Angelicum* 23 (1946), 126-

145; 'Vérité et immutabilité du dogme', *Angelicum* 24 (1947), 124-139. Roberto de Mattei ur., *Vecchio e nuovo modernismo. Radici della crisi nella Chiesa* (Rim: Edizioni Fiducia, 2018.).

[34] https://www.bishop-accountability.org/news2014/11_12/2014_11_23_John_Telegraph_English_%27lobbied.htm , <https://www.lifesitenews.com/news/breaking-st-gallen-group-cardinal-dies/>